

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ

ΕΝΑΣ ΒΑΝΔΑΛΙΣΜΟΣ

Μπροστά στο γραφείο του ο Δημήτρης Φιντέλης, ο γνωστός μεγαλοεπιχειρηματίας, παραμερίζοντας το φάκελλο της εταιρείας εκχερσώσεων όπου ήταν διευθύνων σύμβουλος, όπως σε άλλες τρεις μεγάλες εταιρείες, αναζητούσε στις πρωινές εφημερίδες τα κομμάτια τα σχετικά με τις υποθέσεις του. Κάθε πρωί τα εφύριζε όλα υπογοαμμισμένα από τον ιδιαίτερο γραμματέα του, για να μην ψάχνη ο ίδιος μέσα στα σεντόνια των φύλλων και γάνη τον πολύτιμο καιρό του. Άλλα σήμερα ο ιδιαίτερος τόν είχε προειδοποιήσει ότι μερικά κομμάτια τα είχε σημειώσει με διπλές γραμμές για να μην του διαφύγουν. Ήταν πράγματα που ενδιέφεραν προσωπικώς τον κύριο διευθυντή.

Ο Φιντέλης αναζήτησε το κομμάτι στην πρώτη εφημερίδα που έπληξε. Είχε τίτλο : «Πρωτοφανής βανδαλισμός».

«Λογιστε να διαβάξη «Παράδοξη ιεροσυνία ανεκαλύφθη χθές εις το νεκροταφειον της πρωτευουσας. Εν ώ ο υπάλληλος του εργολάβου συντηρήσεως τάφων προσεπάθη να καθαρίση το επιτύμβιον άγαλμα του τάφου Φιντέλη, παρετήρησεν έλληκτος βαθείας ραμβώσεως επί του προσώπου του άγάλματος. Το όφαιον μαρμαρίνου έργου, του οποίου ή ειζον έδημοσιεύθη πρό μινών εις τις εφημερίδας διότι ήκοιθη ύπερβολον έργον τέχνης, ήτο θαυμασία αναπαράστασις καταξίσεως της θαναώσε προ τινων μινών νεαρών συνύγον του ήγγυρτου συμπολίτου κ. Δημητρίου Φιντέλη, Μιμίκας.»

Ο καθωριστής κατήγγειλε άμέσως το γεγονός. Το άγαλμα του οποίου έχει εντελώς παραμορφωθή το προσώπον θεωρείται ήδη κατεστραμμένον. Εινε έκτός άμφιβολίας ότι ή πράξις έγινε δι' ένσταλάξεως μεθοδικής διαβροτικής ισχυρού όξος. Άλλά παραμνει μυστήριον τί έπεδίαζον οι βάνδαλοι οι επιχειρήσαντες την καταστροφην αυτήν. Διεξάγονται άναζητήσεις.»

Ο Φιντέλης εφύλλομετόρησε γρήγορα και τις άλλες εφημερίδες. Έγραψαν τά ίδια με διαφορετικά λόγια. Ο ιδιαίτερος που έκοψε μικρές βολτίτσες έξω από τη μισάνοιχτη πόρτα περιμένοντας να τον καλέση ο διευθυντής του από τη μία στιγμή στην άλλη για να του μιλήση για το καταπληκτικό αυτό γεγονός, έχασε την όμοιοή του και τον ρώτησε από την πόρτα.

— Άν θέλετε να τηλεφωνήσετε κύριε διευθυντά σας έχω ένώσει με το ζέντρο.

Και του έδειξε το επιτραπέζιο τηλέφωνο. Ο Φιντέλης τόν έκτύταξε δύο στιγμές άφωνος και ύστερα του είπε :

— Να έσθθ ο καφές μου γρήγορα, να κλείσης την πόρτα και να μη μ' έννοχλήσης κανείς.

Ο καφές ήρθε και ή πόρτα έκλεισε. Και τώρα ο Δημήτρης Φιντέλης με το κεφάλι πίσω στο στηρίγμα της πέταινης πολυθρόνας, με το τσιγάρο ζομαμαμένο στο στόμα, πίνοντας τόν καφέ του, θυμόταν.

Η Μιμίκια. Τήν είχε πρωτοειδεί μία μέρα πηγαίνοντας άπάνω από το Φανάρι του Διογένηος για ν' αγοράση κάτι οικόπεδα με δύο παλιά σπίτια που του προμήθευε ένας μεσίτης. Έκεινος είχε άφψει κάτω από τα σκυλιά του στενού δρομίσκου που πηγαίνει στην έκκλησία του Χριστού κ' άνθβαινε μαζί μ' ένα γέρο γεωμέτρο και το μεσίτη. Μπροστά τους έπληγανε άγά μ' ένα νέα ψηλή με μεγάλο καπέλλο κρατώντας ζαρωμασμένο στο χέρι ένα κουτί βιολιού. Οι τρεις άνδρες τήν προσέλασαν. Ο Φιντέλης έγριψε και τήν είδε. Ήταν νασιανή, γλωμιά, άλλ' άπ' το προσωπάκι της έσταξε ή γλινζα. Λεπτομέρειες δέν μπόρεσε να ιδή. Του άρεσε τού Φιντέλη. Λίγο παραπάνω ξαναστάθηκε και τήν ξανακτύταξε. Άκουφώς αυτή τή στιγμή ή νέα έμεινε σε μία μεγάλη αδιόπορτα με ζαρωμασμένη μπροστά μιά κληματαριά. Ένας μεγάλος σκύλος ράτσας έτριβε τή μακροιά μούρη του στύ πανωφόρι της. Έκείνη μπαινώντας, ένφ το έλευθερο χέρι της χάρεινε τόν τράχηλο του ζώου στάθηκε μιά στιγμή και κύτταξε μ' ένα λοξό βλέμμα το Φιντέλη.

— Όραίο σκυλλά, είπ' εκείνος στους συντρέφους του όταν ή νέα έμπηξε μέσα.

Και κύτταξε το σπίτι. Ένα χτίριο παλιό, με ταράτσα, στα δεξιά προς τήν αυλή που ή στέγη της έκανε κοιλιά στη μέση και φαινόταν έτοιμη να καταρρεύση, με παράθυρα σεβρωμένα. Έδειχνε πως τού έκανε έντύπωση πως βρισκόταν αυτό το άριστοκρατικό σκυλλά, σ' ένα τέτοιο σπίτι, όπου χωρίς άλλο θά καθόταν κάποια φτωχοοικογένεια. Άλλά εκείνο που τού είχε χτυπήση στα μάτια ήταν ή νέα.

Τά οικόπεδα ήσαν εκεί μπροστά. Είπε στο μεσίτη.

— Δέν πουλιέται κ' αυτό το σπίτι ;
Κ' έδειξε το σπίτι με τήν έτοιμόροπη ταράτσα.

Είδε τότε στο παράθυρο τη νέα που είχε μπή πρό όλίγου με το βιολί. Στεκόταν χωρίς καπέλλο τώρα και τόν έβλεπε άκίνητη.

— Όχι. Δέν έξρω. Πιδανόν, είπε ο μεσίτης.

— Εινε τής Τραπέζης, κύριε Φιντέλη, είπε ο γεωμέτρος που είχε γεράση στην παλιά Αθήνα και ήξερε όλες τής ιδιοκτησίας τής συνοικίας.

— Κάτι μπορεί να γίνη λοιπόν.

— Αυτά ήσαν χτήματα του Κερμυ, έπρόσθεσε ο γεωμέτρος. Έπήγαιναν κ' έρχόντουσαν στο χώρο που πουλιόταν, μετρώνας, ύπολογίζοντας. Ο γεωμέτρος δέν ήταν τής ίδιας να γίνη άγορά εκεί άπάνω. Όλα αυτά εινε άραιολογικοί τόποι. Δέν μπορεί να χτίση κανείς. Άγορά ή γρήγορα θά γίνουν άνασκαφές.

— Κι' έγώ ήρωα κάπως με κρούα καρδιά, είπε ο Φιντέλης. Άλλά τώρα μου άρσσει έδώ πάνω. Και ύστερα πουλιούνται για ένα κομμάτι ψωμί.

Και κύτταξε πάντα στο παράθυρο. Τί μεγάλα μάτια που είχε αυτή ή νέα και πως άκτινοβολούσε το βλέμμα της. Κτυτάζόντουσαν από τόση άπόσταση και ήταν σαν να τήν είχε μπροστά του και να τόν έβλεπε κατάνατα σιωπηλή, αίνιγματική, περιμένοντας να ειπή αυτός ένα λόγο για ν' άπαντίση εκείνη.

Έφυγε από εκεί, λέγοντας δυνατά για να άκουσθή από το παράθυρο, πως θά ξαναγύριζε αύριο, κ' έμεινε με τήν εικόνα της στα μάτια.

Ήταν κάτι κεραυνοβόλο. Του φαινόταν πως τήν είχε ξαναϊδή άλλοι, πολύν καιρό, πως είχε μιλήσει μαζί της. Πού ; Δέν ήξερε.

Σαναγύρισε την άλλη μέρα με το γεωμετρο. Η νέα ήταν άκουμπισμένη στο παράθυρο με το κεφάλι έξω. Έμπηξε άμέσως μέσα. Δέν τήν ξαναείδε εκεί ο Φιντέλης. Σε δεκα λεπτά άκουσθήκε βιολί. Ήταν αυτή.

Ο Φιντέλης έμεινε μαγεμένος στη θέση του. Αυτό το βιολί ήταν σαν να τόν χαλούσε να μη μέσα στο σπίτι. Και ο γεωμέτρος σαν από παράξενη τηλεπάθεια, είτε γιατί ήθελε να ευχαριστήση τόν πλούσιο πελάτη του, γιατί κατάλαβε πως τού άρεσε είπε :

— Θέλετε να μπούμε στην αυλή του σπιτιού, να μετρήσουμε το χώρο. Από τήν Τραπέζα εύδοκα τα λέρνε κανείς.

— Όχι, είπ' εκείνος. Όχι.

Δέν τήν ξαναείδε πια στο παράθυρο ούτε όταν έβγαψε το βιολί.

Έβαγχε στο μυαλό του να βρη έναν τρόπο να τήν πλησιάση. Άν ήταν ένα φτωχοκόριτσο κ' έγχαζόταν μισορόσε να τήν έβαινε στο γραφείο του. Έστειλε έναν άνδρωπο να μάθη με τρόπο πουά οιοζογένεια καθόταν στο έπάνω πάτωμα του σπιτιού με τήν ταράτσα. Η πληροφορία ήρθε γρήγορα. Ήταν ή οικογένεια Κερμυ. Η κυρία με τις δύο της κόρες και το μικρό γυίο της. Το σπίτι τους το είχε πάρει ή Τραπέζα, άλλ' άφηνε άζομη τήν οικογένεια να κάθεται εκεί.

Ο Φιντέλης έκάλεσε το γεωμέτρο.

— Έσκέφθηκα αυτό που μου είπατε χθές. Ήθελα νάβλεπα εκείνο το σπίτι τής Τραπέζης. Άλλό φοβόμαι μιν έννοχλή ή οικογένεια. Έραθα πως έξακολουθεί να κάθεται ή χήρα του Κερμυ. Και άν το πάρο το σπίτι δέν προκειται βέβαια να τούς πετάξω στο δρόμο. Θα άποζημώσω τή χήρα σαν να το άγόραξα από τήν ίδια. Κάμετέ μου τή χήρα να τούς ειδοποιήσετε πριν πάμε.

Το ίδιο δειλιό έπήγαν. Τούς έδέχτηκε ή νέα.

— Ο κύριος Φιντέλης.

— Η δεσποινίς Κερμυ.

Τους έδειξε όλο το σπίτι. Σε μία στιγμή που ήσαν μόνοι στην ταράτσα εκείνος τής είπε.

— Προχθές έθανώσαμε το βιολί σας.

Έκείνη έκαμε σαν να μην τ' άξερε. Ήθελε να τής ειπή κάτι άλλο, αλλά δέν εφύρισε τά λόγια. Τής είπε άπότομα.

— Δέν μπορεί να σας ιδή κανείς πουθενά ;

— Δέν σας καταλεβόμω, κύριε, τού είπε εκείνη.

— Με συγχωρήτε. Μου κάματε έξαιρετική έντύπωση. Ήθελα...

... τ' όμολογώ... ένόμιχα πως σας ένδιέφερα λιγάκι.

Έλεγε φράσεις κομμένες που έπρόδιδαν τή συγγίνή του.

— Δέν έκαμα τίποτα για να φαντασθήτε πως μπορούσα να έρχόμουν σ' ένα ραντεβού.

— Δέν είπα αυτό...

— Αυτό δε θέλετε ; Γιατι δέν το λίτε. Άφήτέ με κύριε Φιν-

Κάθισε ο Φιντέλης στο γραφείο του...

τέλη στην ησυχία μου.
 — 'Ισως ή καρδιά σας
 νά μήν είνε ελεύθερη.
 — 'Ω, αυτά δέν έχουν
 καμιά σχέση μέ την έ-
 λευθερία της καρδιάς μου.
 Δέν φαινόταν ός τόσο
 πειραγμένη. 'Όλες ή άπαν-
 τήσεις της ήσαν μέ τη
 πεύο μαλακή φωνή, μέ
 χαλωσύνη.

— Δέν ξέρω πολλά λόγια, είπ' εκείνος.
 Όπτε πού είνε εύκολο νά σάς ξαναϊδώ. Προ-
 πει ν' άπελπισθώ :

— Ναι, κύριε Φιντέλη, είπ' έξείνη χαμο-
 γελώντας. Αυτό είνε τό καλύτερο γιά την
 ησυχία σας και γιά τή δική μου. Κυρίως γιά
 τή δική μου.

— Γιατί λοιπόν ;
 — Γιατί είσθε πολύ πλούσιος γιά μένα.
 Μέ καταλαβαίνετε : Είσθε πολύ έξυπνος άν-
 θρωπος. Δέν μπορεί νά μήν με νοιώσετε.

'Εξείνος έμεινε μέ τά μάτια χαμηλωμένα
 στό πάτωμα.

— Μέ συγχωρείτε πού δέ μπορώ νά σάς συνοδεύω κάτω, τού
 είπ' έξείνη.

Κι' έφυγε άμέσως κι' έξαφανίσθηκε μέσα στό σπίτι.
 'Επέρασαν τρεις ήμέρες. 'Ο Φιντέλης σ' αυτό τό μικρό διάστημα
 έπληρε τή μεγάλη του άποφασι. 'Εγούσε στην κυρία Κεοίμη και
 τήν παρακαλούσε νά συναντηθούν γιά μιá πολύ σοβαρή ύπόθεσι.
 'Επειδή τό ζήτημα ήταν πολύ λεπτό δέν μπορούσε νά πάη σπίτι
 της. 'Ηθελε νά παύσει άπ' τό γουρβιό του στις έξη τό βράδι. 'Η
 κυρία έπληγε και ό Φιντέλης τής έζήτησε μέ φωνή συγνημμένη τήν
 κόρη τής σέ γάμο.

— Δέ σάς κούβω ότι τήν αγαπώ, τής είπε. Και θά τό πιστέψε-
 τε δέν ξέρω άόμοι τ' όνομά τί.

— Μιμιά, είπε ή κυρία μέ τό άκραν στά μάτια· θά μπορούσα
 νά σάς άπαντήσω από τώρα... Τέτοια άνέλπιστη τύχη...
 'Αλλά προτιμώ ν' άποφασίσω ελεύθερα ή ίδια. 'Επειτα
 πρόπει νά τό πω και στους συγγενείς μας Συνεχίζουμε μιá
 άυστηρή οικογενειακή παράδοση.

— Βέβαια... Μπορεί νά έχη δύση γάμου τήν καρδιά
 της...

— 'Α, δέν είν' αυτό, είπε.
 — Δέν μπορείτε νά τό ξέρετε.

— 'Ισως, ίσως πού θά τό ήξερα. 'Εγώ δέν είμαι μόν-
 ον μίνα. Είμαι και φίλη των παιδιών μου. Δέν τής έτυχε
 τίποτα τής Μιμιάς ως τώρα. Τήν έδωσε ή ύπερηγά-
 νεια... Δέν ξέρετε πως σέβεται τόν έαυτό της και τόνομά
 της. Αυτό δέ τόνομα μόνο έλληρονόμησαν τά παιδιά μου
 από τόν πατέρα τους.

Τήν άλλη ήμέρα ό Φιντέλης έλαβε γράμμα από τήν
 κυρία Κεοίμη πού τόν παρακαλούσε νά παύσει νά πάη
 τό τσάι στό σπίτι τους στις έξη.

'Επληξε. Στην πόρτα κάτω έτρεξε ή ίδια ή Μιμιά. Τού έδωσε
 και τά δύο της χέρια.

— Σάς εύχαριστώ πού δέ μ' έβραβιάσατε, τού είπε. 'Από τήν
 πρώτη μέρα πού σάς είδα από τό παράθυρο δέν έβγαλα τό μυαλό
 μου από σας. 'Αλλά σας έφοβόμουν.

'Ητον ένα εύτυχισμένο από γεμια. 'Ο Φιντέλης έμεινε κι' έφα-
 γε ξαπλωμένος.

Κι' ό ίδιος πού τά συλλογίζοταν εκείνο τό βράδι μεθυσιμένος
 από τή χαρά του άπορούσε πως ήσαν έτσι τά πράγματα κι' έτε-
 λείωσαν άμέσως. Πόσες φορές τού είχαν ζάμη συνουζίασι μέ κορι-
 τσια καλών σπιτιών μέ προίκες μεγάλες και τά φιλοζωσίνιζε και
 στό τέλος δέν έγινόταν τίποτα. Μιά φορά μάλιστα έτυχε νά πρό-
 κειται γιά κορίτσι πού τού όρεσε και πού τού είχε οικήν στά γε-
 μιάτα και όμως δέν έγινε τίποτα. Αυτός ό άνθρωπος τών μεγάλων
 έπιχειρήσεων, πού ομοιοκίνητους διαρκώς τά γεγάλια του, πού
 έδινε πραγματικές μάχες στό κομματιστήριο, όπου δέν ήχηζε άλλη
 λύσις παρά νά καταστραφεί ό ίδιος μέσα σέ πέντε ώρες, ή νά λυσι-
 φαινεύσει πού τά έβραζαν μαζί τού έτρεμε τό γάμο. 'Η γυναίκα τού
 φαινόταν ένα είδος έχθρου, πού ή πάλη μαζί του θά ήταν πάντα
 άνοση. Γιατί θά ήταν ένας έχθρός μέ μυστικά όπλα, μέ άγνώστους
 σκοπούς.

Και νά τώρα άξαφνα μέσα σέ πέντε ήμέρες άποφάσισε νά παν-
 τρευθί. Αυτό είνε τά κού νιέ φρόντη πού κορόϊδεο ό ίδιος μιá
 φορά. Δέν είχε ζάμει πολύωση συζήτησι· μέ κάποτε βίστερα από
 τό θέατρο πού σ' ένα έργο είδε νά παντρεύονται έτσι από ένα γε-
 ραννοβόλο πάθος. 'Ισχυρίζοταν ότι μόνο ένας επιπόλαιος, ένας ά-
 δύνατος ψυχικός τύπος μπορούσε νά τήν λάθη. 'Απίθανα πράγ-
 ματα. Νά λοιπόν πού εκείνη γιά τά όποια δέν μπορούν νά μάς
 πείσουν όλοι οί σοφοί τού κόσμου έρχεται ή ζωή και μάς τά μα-
 θαίνει σέ μιή ώρα. Στην άρχή βίστερα από τήν πρώτη συνάντησι
 πού είχε μέ τή Μιμιά· στην τσάρτα οζέφθηκε νά τή στρώσει στό
 κουνίη, νά τήν πολιορκήσι, νά μεταχειρισθί τό χιμά του, τό
 παντοδύναμο χοήμα.

(Τό τέλος εις τό προσεχές).

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

'Η 'Εθνική Τράπεζα τής 'Αγγλίας ιδρύθη πρό 228 έτών.
 — 'Επί ενός έξατομυρρίου άνθρώπων οί έξήντα γεννιώνται τυ-
 φλοί.

— Οί κάτοικοι τού Θιβέτ διαιρούν τήν εβδομάδα εις πέντε μέρες.
 Τήν ήμέραν τού Σιδήρου, τού Ξύλου, τού 'Υδατος, τών Φύλλων
 και τής Γής.

— 'Ενα σαλιγκάρι μπορεί νά διανύση ένα μίλι σέ δέκα τέσσερες
 μέρες.

— Οί άνδρες τών νήσων Σάντουιτβ έκτιμούν, τήν όμοιότητα
 τών γυναικών... άπ' τό βάρος τού σώματός των !

— 'Ο ζωολογικός κήπος τού Βερολίνου έχει τόν μικρότερο έλέ-
 φαντα τού κόσμου.

— 'Η 'Αμερικη εισάγει 100.000 ζαχαρίνια τό χρόνο.

— 'Η μερλώτερη ιστορία πού έδεδόθη μέχρι σήμερα είνε ό
 «Πόλεμος ύπέρ τής 'Ανεξαρτησίας τής 'Αμερικης» έκδοθείσα από
 τού κράτους τών 'Ηνωμένων Πολιτειών. 'Αποτελείται από 120 τό-
 μους, περιλαμβάνων 1.600 σελίδες έκδοτος. Τό έλρον αυτό έργον
 συμπληρώνεται και μέ ένα άτλαντα γιγαντιαίου, ό όποιος διαρεί-
 ται σέ πενήντα τεμάχια. 'Όλοι οί τόμοι καταλαμβάνουν χώρον
 έκτάσεως 30 πεδών και ζυγίζουν 114 τόνου. Στοιχίζων δέ 5.000.000
 λίρες.

— 'Η 'Ελβετία έχει τούς περισσότερους μύσπας. 'Η αίτια δέ
 τής μυσπίας τών 'Ελβετιών είνε τά χιόνια, τά όποια ως γνωστόν
 βλάπτουν στην όρασι.

— Εις τés άγοράς, Γέζιν, Μπεγγινγκζίτ και Σέντουελ, τού
 Λονδίνου, καταναλίσκονται κάθε χρόνο 300.000 τόννοι ψαριών. 'Επί
 πλέον 1356 τόννοι πετιώνια ως άζηρησι.

— Τό πρώτον ταχυδρομείον ιδρύθη στην 'Αγγλίαν τό 1581, στό
 Παρίσι τό 1642 και στην 'Αμερικη τό 1710.

— 'Η πύο οικονομικές έφημερίδες έκδίδονται στην Κίνα. 'Η τμή
 κάθε μιás άναλογεί προς τό 1110 τής 'Αγγλικής πέννας.

— 'Η νήσος Μαγκατάν έπί τής όποιος σήμερον είνε ντι-
 σμένη ή πόλις τής Νέας 'Υόρκης είχε άγοραστεί άόρηως
 από ένα 'Ινδόν άρχηγόν άντι 5 λιρών !

— 'Η τράπεζα τής 'Αγγλίας, κάθε βδομάδα κείει στην
 φωτιά έφθορμένα χαρτονομίσματα αξίας 500.000 λιρών.

— Οί φωτογράφοι, στη Ρωσία έκδικούνται κατά πε-
 ρίργων τρέπον τους όφειλίτας τους. 'Όταν κανείς παραγγέ-
 λει τήν φωτογράφιαν του και δέν πάει νά τήν πάρη, τότε τήν
 κορμάνε ανάποδα, μ' ένα σπάγγο στην πόρτα τού μαγαζιού
 του.

— 'Όταν ό άνθρωπος είνε ξεπλωμένος οί χιτύποι τής
 καρδιάς του ελαττώνονται κατά δέκα.

— Πρό έτών στην 'Αφρικην έσκότωναν 65.000 έλέφαν-
 τες τό χρόνο. Σήμερα όμως ό αριθμός τών έλεφάντων έχει
 ελαττωθεί σημαντικά.

— Στο Λονδίνον, κάθε χρόνο εξαφανίζονται μυστηριοδώς
 140—150 πρόσωπα.

— Τό άνώτατον όριον τού μήκους τών γυναικείων μαλλιών είνε
 9 πόδες.

— Στην Γερμανίαν στους 213 ανθρώπους άναλογεί ένας μαθη-
 τής. Στη Σκωτία ένας στους 520. Στην 'Αμερικη ένας στους 2.000.
 Στην 'Αγγλία ένας στους 5.000. Και στην 'Ελλάδα... :

— Τό 114 τών κατοίκων τής Γής όμιλεί τήν Κινέζικη γλώσσα.
 — Κατά τόν πόλεμον μία σφαίρα στις 85 έπιτύχανε τού σκοπού
 τής.

— 'Υπάρχουν 35.000 είδη γραμματισήμων σ' όλον τόν κόσμον

— Στην Νέαν 'Υόρκην υπάρχουν 15.000 όπιομανείς.

— Στο Παρίσι, τόν παρελθόντα αιώνα, στους 18 ανθρώπους ό
 ένας έξασκοόσε τό έπάγγελμα τού... ζητιάνου !

— Τό μεγαλύτερο ξύλινο κτίριο κούρσεται εις τήν πόλιν Ουέλι-
 γτων, τής 'Αγγλίας.

— Τελευταίος έπωλήθη στό Μουσείον τού Λονδίνου ένα αύγό
 τρωστίων διαστάσεων, γνωστόν στους όβιθιολόγους υπό τό όνομα
 «'Επύσιον Μάξιμου». Τό μέρος όπου βρισκόταν αυτό τού είδους
 τ' αύγά είνε ή Μαγδαλακήρη, τό πουλί δέ πού τά επάσζει είνε
 μέχρι τής στιγμής άγνωστον. Τό ζεύγος μάλιστα ενός τέτοιου σύ-
 γου πού έφερεν γιά πρώτη φορά στην
 Εύρωπη κατά τό έτος 1851, χωρούσε δύο
 γαλιόνα νερό και ήταν ίσον μέ 135 αύ-
 γά κόττας.

— Τό άλογο, χωρίς νά τρώη, πίνον-
 τας μόνο νερό, μπορεί νά ζήση επί 25
 μέρες. Χωρίς νά πίνη όμως νερό και
 νά τρώη, δέν μπορεί νά ζήση πέραν
 τών 5 ήμερών.

— Τόν παρελθόντα αιώνα στην
 'Αγγλία κορμάσθηκαν 493 καζούργοι.

Συλλέκτης